

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Caput 11. De quibusdam visionibus Pueri Jesu cum sua sanctissima Matre,
& magnis utriusque gratijs, quæ ipsi ab illis fuerunt præstitæ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

tionem, modestiā ac sanctitate, ut accenderet animam sui amore. Præcedebat Sanctus Ioseph cum magna reverentia & amore, atque cura de hac Celsissima Domina, deque ipsius Filiolo. Dum illos viderem jam exeuntes per portam, ad proficuum suum iter, per quendam campum, comitata sum ipsos modicum extra portam, & ibi mansi, cum tanta tristitia, ut illam non potuerim dissimulare. Videns autem Beatissima Virgo meum dolorem, ejusdemque causam, vertit se ad me, & dixit mihi: Tace, nè doleas, quia non discedo à te, iterumque te aliàs video, esto bono & hilari animo. Sic me solata est Domina Nostra, & verò stetit promissis, visitando me frequenter, præsertim post octo dies, cum versarer in meo recessu, vidi illam quasi in quadam pereleganti capella, tota inaurata, & quam lucidissima. Habebat ante se hæc Domina suum pretiosum Filium jacentem quasi in quodam humili & parvulo lecto, similiter inaurato, & pretiosissimo, assistente ibidem sancto Iosepho. Erant circumquaque, multi Angeli cantantes cum magna lætitia & gaudio; ego verò audiebam musicam, tanquam eminus, non audiens quid canerent, sed quantum intellexi, erant laudes & præconia sacratissimi Pueri JESU, & sanctæ ipsius Matris, quæ advertens, quòd

hæc omnia multum mirarer, neque scirem quid ageretur, dixit mihi: Ista, quam vides, est mea domus, in qua vixi, ac habitavi, quando sum profecta Bethlehemum, ubi peperit meum sanctissimum Filium, & quam, me absente, custodiebant ac colebant hi Angeli, qui modo gaudent de meo adventu, deque novo in illam ingressu mei Filij, jam in mundo nati, lætantur & exultant.

Ex verbis sanctissime Virginis colligitur, quod semper speciali amore fuerit prosecuta istam Domum Nazarethanam, ubi fuit peractum intra ipsius viscera sacrosanctum mysterium incarnationis, & vixit ante partum, ac à Purificatione, & postquam rediit ex Aegypto, conuivente illi in eadem sancto Iosepho, ipsique Verbo incarnato, usque ad trigesimum annum sue ætatis. Unde credibile est, semper fuisse custoditam ab Angelis, ut in hac revelatione asseritur, qui videntes, quòd Nazarethi non esset secum, neque ibi maneret cum maiestate conveniente tali Domui, illam miraculosè transtulerunt ad varias regiones, donec ipsam tandem constituerunt Laureti, ubi modo manet, & est in veneratione omnium Fidelium, qui ibidem consequuntur insignes gratias à sanctissima Virgine, propter magnum amorem, quo fertur in hanc domum.

☉*☉*☉

CAPUT XI.

De quibusdam visionibus Pueri JESU cum sua sanctissima Matre, & magnis utriusque gratijs, quæ ipsi ab illis fuerunt præstitæ.

§. I.

Hoc loco se commodè offerunt admiranda, quas Venerabilis Marina habuit diversis occasionibus, visiones, Christi Domini Infantis, comparentis ipsi in bmcchjs sacratissima Matris, cum illam unà inviserent, & iniustitatis cumularent gratijs. Referemus verò tantum continentem aliquod Mysterium, vel specialem doctrinam.

Visitavit me, inquit, sacratissima Virgo cum suo pretioso Filio, quasi Puellulo unius anni, qui denudatus, eamque amplexans stabat in ipsius sinu, & modo aspicebat me, quasi mihi diceret, ut contemplerer pulchritudinem illius magnæ Dominæ suæ Matris, quam mihi monstrabat; modò verò illam ipse summo cum amore intuebatur, quo se erga ipsam ferri

Bb

osten-

ostendebat. Ego dum sustulifsem oculos animæ, ac vidifsem utriufque pulchritudinem, fui repleta ingenti gaudio, nec potui ab illis oculos avertere. Color, modestia, gravitas, & sanctitas, quæ resplendebat in Virginis vultu, divinisque oculis, erat quidam cœleste, & incitabat ad magnam devotionem. Pulchritudinem autem sanctissimi Puelli, quis explicet? habebat faciem rotundam, & candidissimam, oculos grandes, & gravissimos, ac elegantissimos, quàm simillimos oculis sanctissimæ Matris, capilli capitis ejus erant flavissimi, instar purissimi auri, quos habebat gratiosissimè crispulos. Interea cùm tam Matrem, quàm Filium aspicerem, nescio, quomodo fuerim modicum distraeta, & quando ad me redij, advertique defectum, quem in eo admiseram, valde dolui, ac vehementer fui confusa, petique veniam, cum magna verecundia à sanctissima Virgine, quæ mihi respondit quàm amantissimè, id non esse mirum, eò quòd adhuc viverem in ista carne mortali; quòdque etiãsi visa fuerim ab illa abfuisse illo modico tempore, ipsa tamen propterea non manserit sola, quandoquidem habuerit suum pretiosum Filium in suis brachijs, & in suo corde, ac ipse fuerit cum illa. Dum eam contemplerer, & audirem nonnulla verba quæ mihi dicebat pro meo solatio, recordarèque, quàm essent speciosa sacra ipsius ubera, quorum conspectu aliàs fueram fruita, optavi illa videre. Quamvis autem hoc tantùm in meo animo volverem, Beatissima tamen Virgo bene rem intellexit, ac paulò post collocavit in suis brachijs suum pretiosum Pupulum, qui, ut dixi, steterat, exposuitque mamillam, ut eã ipsi porrigeret; sed sanctus Puer applicuit ad illam suum vultum, & non suxit lac. Sanctissima Virgo verò admovit manum uberi, & incepit ex eo emittere radios lactis, cujus pars, instar cœlestis roris, cecidit super faciem Pupuli, pars verò supra meum pauperem lectum. Dum viderem depluens istud lac, quia ultra oetiduum laborabam ex acri capitis dolore, protendi collum, ut mihi aliqua gutta in illud incideret, & in faciem ac nasum, quem habui

vehementer tumidum, valdeque afflictum. Et fui resperfa suavissimo ac divinissimo rore illius sacratissimi lactis, qui mihi sustulit dolorem capitis; statimque Beatissima Virgo cooperuit ubera.

§. II.

Alias gratiosissimas duas visiones habuit, cùm egrouaret, presente itidem glorioso sancto Dominico, quocum multa describit, quæ suo loco recensebimus. Primà vice, inquit, erat sacratissima Virgo cooperata pretiosissimo pallio humeris ipsius adaptato, quo elevato mihi ostendit lacratissimum Infantem JESUM, qui in illius brachio ac sinu jacebat dormiens, & speciali lumine illustrata intellexi, Infantem illum esse pariter DEUM magnæ potentia, & majestatis, ac immensæ sapientia, & bonitatis, quem dum quàm attentissimè aspicerem, amarèque propter illas ipsius perfectiones, vidi etiam in eo Divino somno istum Dominum altissimè contemplantem mysteria suæ Incarnationis, Vitæ, Passionis ac Mortis, quod mea anima magis est admirata, ac obstupuit, magis quoque ideò exarsit amore sui Domini. Dum autem ita Infans esset sopitus, vidi, quòd ipsum sanctissima Virgo mulceret, & huc illucque agitarer, admoveretque pectori, ostendens, quasi illum vellet lactare, & expergefacere. Sed sanctissimus Infans continuabat suum Divinum somnum, donec perseverante Virgine in eo agitando expergeretur, singultiendo, & propemodum plorando; profundeabat verò ex suis Divinis oculis lachrymas, indices magni luctus ac doloris, quas sancta ipsius Mater abstergebat suis manibus, magno amore & reverentiã, admovendo illum suis Divinis uberibus, ut ipsi aliquid præberet solatij; sed quia advertebat, & agnoscebat quanto afficeretur dolore cor pretiosi sui Filij, profundeabat & ipsa ex suis virgineis oculis lachrymas compassionis, quæ modò cadebant super faciem Parvuli, modò supra ipsius vestes. Post fusas autem aliquas lachrymas, plene est expergefactus sanctissimus Infans, ex illo admirabili somno, ac

defigens suos sacratissimos oculos in me indignam, aspicebat me amantissimè, & quàm fixissimè, indicans se mihi bene esse affectum, ac optare, ut mihi gratificetur: quâ visione sunt in mea anima excitati ardentissimi affectus amoris erga illum, tantisque fui perfusa solatijs, ut excederent dolorem, quo meam animam affecerant ipsius lachrymæ, & sanctissimæ ejus Matris, quæ aliquantò post volens quasi à me discedere, mihi dixit: Amica, velle ne amplexari hunc sacratissimum Infantem? Ego verò statim respondi, me non esse dignam tanto favore, ideòque hoc non præsumere. Sed sanctissima Virgo mihi peramanter dixit: Noli tantopere tergiversari, quamvis ita sit, sicut dicis. Aspice illum; quia licet sit magnus DEUS ac Dominus, fuit tamen etiam Infans, qualem tibi modò se spectandum exhibet. Cùmque ego adhuc reluctarer, propter meam indignitatem, sacratissimus Puffio JESUS, postquam statuisset mihi gratificari, nullo mihi ultrà dicto verbo, neque me amplius interrogatà, amplexatus est dulcissimè cor meum, ita ut anima mea sentiret dulcedinem & bona provenientia ex præsentia sui Domini, qui post hoc statim est reversus ad brachia suæ sanctissimæ Matris, & ipsa à me discessit.

Aliàs vidi sacratissimam Virginem cum suo Filiolo in brachijs, qui amabiliter jocabatur more Infantulorum colludentium suis Matribus, aspiciens jam Matrem, jam me quàm affabilissimè & gratiosissimè: aspectus ipsius confortavit cor meum, quod valde habebam debile, propter afflictiones meæ infirmitatis. Habebat parvulus palliolum, seu paludamentum pretiosissimū, distinctum lapidibus pretiosis, inæstimabilis valoris, ac elegantia, ut eo cor meum exhilararetur: & interrogavi Beatissimam Virginem, quis ipsi illud dedisset? quæ mihi respondit datum illi fuisse ab ipsius Patre, significans mihi illas tam pretiosas gemas, esse heroicis virtutes, & pretiosissima ac sublimissima dona, à Divinitate Patris æterni communicata sanctissimæ Humanitati Filij. Et vidi, quòd cum maxima

liberalitate ac benevolentia, quasi extendendo manum, avelleret illos lapides pretiosos, ac elegantes adamantes, eosque distribueret ac donaret suis servis, & amicis, quòdque etiamsi multos donaret, non diminueretur illorum numerus, neque paludamentum deperderet suam pulchritudinem, sed remaneret integrum, conservaretque suam elegantiam. Vidi deinde, quòd Infans haberet togulam, seu chlamydem valde speciosam, quamvis non ita sicut pallium, & interrogavi sanctissimam Virginem, à quonam illa ipsi data fuerit? Respondit, quòd à Matre. Unde intellexi esse Humanitatem, & vestem carneam, quam ipsi Mater ejus dedit. Animadverti etiam, quòd in togula habuerit manicillas albas, admirabiliter candicantes, concisas, ita ut per scissuras gratiosè appareret indusiolum. Et cùm interrogarem, quis ei istas dedisset, respondit eadem Domina, quòd & has illi dederit ejus Mater, atque intellexi in ijs representari ipsius Puritatè, & Virginitatem, conjunctam Maternitati. Aspexi pedes Parvuli, & vidi ipsum indutum nitidis ac apertis cothurnulis inauratis, atque apparentia in illis capitella clavorum, qui mihi cor penetrabant, multòque magis, quando fui intuita ipsius manus, ac vidi etiam clavorum cuspides, & dixi valde dolenter ad eundem sanctissimum Parvulum: Quomodo tam citò Domine? Responditque ipsius Majestas: Ab instanti meæ Incarnationis mihi sunt impressa ista signa & clavi. Quo mihi significavit, se ab illo instanti vidisse ac sensisse in sua anima id, quod postea pro nobis sustinuit in Passione. Post hoc mihi dixit Deipara: Accede, Amica; quasi veller discedere. Ego protendi quàm reverentissimè caput, & Beatissima Virgo me strinxit brachio, estque amplexata, admovendo faciem suam meo capiti. Idem fecit benedictissimus Infans: quibus amplexibus fui abrepta in gratiosissimam unionem, quæ aliquamdiu duravit, & quando ad me redij, reperi me solam, absque tam gloriosa Societate.

Ista fuerunt dulcia colloquia hujus Virginis cum Virgine Virginum, declamante ipse

per has rerum visibilibus similitudines excellentiam rerum invisibilium, consenturum in hoc sacrosancto Mysterio.

§. III.

ALio die (anno 1615.) agens cum DEO, afflicta gravibus doloribus, derepente adverti & audiivi Angelos DEI, suaviter ac divinè, altissimâ voce cantantes, & pulsantes ac cientes instrumenta musica. Verti oculos ad eam partem, unde resonabat illa cœlestis musica, & vidi sanctissimam Virginem Dominam nostram speciosissimè pretiosissimèque vestitam, sicut illam videre consuevi, confidentem humili valde loco, quasi prope terram, quæ habebat ante se sanctissimum Puerum JESUM stantem, in ætate viginti circiter mensium: videbaturque illum quàm pulcherrimè & gratiosissimè induere. Postquam illum vestivisset, vertit ipsum ad me, dixitque mihi: Amica, aspice istum Dominum, est enim Princeps Cœli, & Filius meus: aspice illum, & replebitur solatio, ac recreabitur anima tua. Aspexi ipsum subito, vidique admirabiliter formosum. Accessit ad me, vocavitque me de nomine, & quasi me excitaret, mihi dixit: Marina, quid agis? dormisne? evigila Amica, vide quid tibi feram, quod mihi pro te Mater mea dedit. Et ego excitata quodammodo ex somno, ac videns meum DEUM, meumque delictum juxta me, incepti illum amanter ac tenerè alloqui, appellando ipsum meum DEUM, meum Dilectum, & Dominum. Divina Majestas mihi dixit: Quid facis, Amica? quid habes? accipe hoc donum, quod tibi à me dari petijt mea Mater. Et ostendit mihi quendam speciosissimum fructum, instar pomi Appiani, duorum triumve pulcherrimorum colorum, quod in se continebat tres admirabiles virtutes, quas illi DEUS indiderat. Una erat Virtus Charitatis, altera Fortitudinis, alia vero Levaminis, & Corroborationis pro nostra debilitate. Dominus accepit illum mysticum fructum, posuitque intrâ meum pectus & cor, quem ego suscepit cum grati-

arum actione. Tum me cœpit Dominus alloqui alio modo valde mirabili, dicendo mihi: Anima mea, video te afflictam, timidam & anxiam, dic mihi, quænam sit causa tuæ afflictionis, ac turbationis? Cum me habeas, quid tibi deest, vel quid tibi deesse potest? si consurrexerint castra inimicorum, non timeat cor tuum: quia ego sum defensor vitæ tuæ, quem timebis? scis jam, quid tibi tum ego ipse dixerim, tum mei sancti Angeli jussu meo, te nempe exercendam per illas personas, quarum persecutionem possis magis sentire, & quæ possint tuam animam, & cor amplius turbare. Cum ergo jam de hoc sis monita, quare id non agnoscis, quando se tibi offert occasio. Experimentum est id, ac probatio, non autem sunt vera pericula, neque talia, quæ tibi possunt nocere, vel te confundere. Bono animo esto; hoc tibi volui intimare, quia adverto in te non nihil pusillanimitatis, eò quod tibi videaris me in aliquo offensa. Vive in pace mecum. Et rediit ad suam sanctissimam Matrem, ego autem mansi abrepta, nec ipsos amplius vidi.

§. IV.

ALiâ vice (anno 1616.) in quadam magna afflictione, me invisit sacratissima Virgo, gestans suum formosissimum Filiolum in brachijs, dixitque mihi: Cum hodie non possis communicare, accede huc, & accipe meum Filium. Accessi, & osculata sum illius pedes, sensique ipsum intrâ meam animam intimè ei unitum. Paulo post denuò illum vidi in ulnis Virginis, & quidem dormientem inclinato capite super humerum suæ sanctissimæ Matris. Ego dicebam in animo meo: DEUS bone, quomodo dormis! Beatissima Virgo imposuit digitum ori, innuendo mihi, ut tacerem. Videbam autem illam plorantem, & lachrymantem. Tunc intellexi Puellum in eo somno profunde considerare peccata hominum, pro quorum salute illi erat moriendum, & exiguum fructum, quem ex multis ipsorum esset relaturus; Virginem verò sanctissimam hæc

omnia

omnia penetrare, ideoque commoveri, & flere: quæ ad me conversa, mihi dixit: Vidēsne quid fiat? Hoc frequenter accidebat, quando in mundo vivebamus. Tandem audiendo quodam die Sacrum, videbam oculis animæ, in Altari ad latus Epistolæ, jacentem valde parvum Infantulum, splendidum & elegantem, circumdatum radijs lucis, & summi splendoris. Contemplabar illum cum magna admiratione & solatio, quia advertebatur esse DEUS, & in vultu ipsius resplendebant radij Divinitatis, ac Majestatis infinitæ. Quamvis autem ibidem adesset quasi quiescens Beatissima Virgo, tota eram intenta a-

spiciendo Infanti. Deditque mihi Divina Majestas magnum lumen pro cognoscenda magnitudine infinitæ ipsius potentæ, eò quòd licet sit tantus DEUS, totus esset conclusus in tam exiguo Infante, nec non immensitate ejus Sapientiæ, quòd assumperit tale medium, & invenerit pro nostro commodo ac remedio. Cùmque ego potiùs desideravissim fuisse disserere de hoc mysterio, dixit mihi Dominus: Esne modo contenta? Respondi: Ità sanè mi Domine, quamvis etiam vehementer fuerim pudefacta, & confusa, quòd adeò blandè mecum ageret DEUS, cùm sim tam miserabilis, quàm sum.

CAPVT XII.

De Sapientia Christi Domini, quæ in eo elucebat, quando erat duodennis in medio Doctorum, atque etiam dum prædicaret.

§. I.

Omnino infra Octavam Epiphania, in cuius Missa canitur Evangelium de Ascensu Christi Domini ad Templum, cum factus esset annorum duodecim, habuit hanc visionem: quando ferventer agebatur, ut stabiliretur sententia de Purissima Conceptione Beatissimæ Virginis.

Agens, inquit, nocte quadam cum Domino, vidi derepentè intrantes meum cubiculum per gratiosissimam portam, quæ ducebat quasi ad quosdam amœnissimos hortos, multos sanctos Angelos parvos, instar puerorum circiter octennium, qui agebant ephebulos JESULLI, eleganter ornatos, & speciosissimos: veniebant bini, & fuerunt viginti quatuor. Postquam sunt ingressi, celeriter abiverunt ad alium hortum, in quo erant multi flores odoriferi, & varij, ibique stabant, quasi aliquid præstolantes. Licet verò ipsos viderem, nihilominus abstraheram ab illis meum animum, agens cum meo Domino, & expectans, quem finem esset habiturum illud

mysterium. Paulò post vidi revertentes, & invicem colloquentes, ac si dicerent: Jam venit Dominus. Et continuò vidi per quosdam gradus, qui pertingebant usque ad cælum, descendentes ad meum cubiculum multos Angelos majores, alios autem in aère concinentes divinè & mirabiliter cantilenas graves in laudem Divinæ Majestatis, quos omnes sequebatur Christus Dominus, præferens ætatem duodecim annorum, in eo vestitu, quem gerebat in mundo, magna cum gravitate ac majestate. Sancti Angeli ipsi præparaverunt thronum & suggestum cum sella, ubi confedit. Ego vehementer fui turbata, atque anxia, more solito, & quamvis omnia ista spectarem, avertebam mentem ab eo, quod videbam, ac recurri ad DEUM, ut me illuminaret, pro cognoscendis ipsius veritatibus. In hoc me satis diu detinui, & Dominus me expectabat. Tandem fui coacta redire ad mysterium, quod spectabam, & Dominus mihi dixit peramanter & graviter: Marina, quid facis? quid volvis animo? ego vehementer turbata illi respondi: Domine hic maneo in isto lecto miserabilis, & peccatrix, plena miserijs;

Bb 3

Sup-